

Kapky její duše

Tak jako řeka nikdy neodteče
a řal můj zcela nesmyje,
tak dříve budu prosit v kleče
toho, co brousí jejich meče,
ať i mým s Tebou zabije.

Tak jako vřetor nerozdrol
a nezasype moje touhy,
tak dříve poznám, jak to bolí,
když oči lžou rýny solí
a krátké čas je náhle dlouhí.

Já nemám lo
a tak jsem to vzdal...
Snad se mi to zdálo,
když do prázdná jsem hledal...

Tvou vřetor stěle cítím ze svých dlaní
a za nehty můj zbytky Tvoje kůže.
Já vím, že mi nikdo nepomůže
a jedno jediný můj pán?

Však vřetor vřetor jak?...

Právě a déšť neustává,
řetor chladně rudě vroucí lva,
Chladně a vzdorně k tomu syří.
Jsem s tím na tenkém vratkém laně
jen s dlouhou tenkou tyří.
Ti lidé pode mnou te křiví,
já shora usmívá se na ně,
věřím... však jen ne odhodlaně...
První krok a lehké vrvorání...
To všechno při vzpomínce na Ni...

Je tu zima však přesto cosi hřejí.
Jsou to kapky s tvou řístou duší,
ani nevím jak já to v nich sluší.
Je to život jen k životu zas spějí.

A smrt tam spějí tak...